

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.
Vredništvo in opravništvo sta na mestnem trgu št. 10.

VABILO.

„Cecilijino društvo“ v Ljubljani

bode imelo po §. 14. svojih pravil

v četrtek dné 14. oktobra 1886. l.

občni zbor

z naslednjimi točkami:

1. Ob desetih dopoludné: Slovesna sv. maša v stolnici (*Festum s. Callisti Pp. M.*) *Introitus* „*Sacerdotes Dei*“, koral. *Missa* „*Panis angelicus*“ auct. Frid. Koenen za mešani zbor in orgle. *Graduale* „*Inveni David*“ za meš. zbor zl. Dr. Fr. Witt. *Offertorium* „*Veritas mea*“ za 3 glase in orgle zl. Ant. Foerster. *Communio* „*Beatus servus*“, korál.
2. Ob enajstih: Zborovanje, katero bode obsegalo: a) nagovor predsednikov, b) poročilo tajnikovo, c) poročilo blagajnikovo, d) poročilo glasbenega vodje, e) volitev predstojništva po § 9. društvenih pravil, in sicer: α) predsednika, β) tajnika, ki je ob enem podpredsednik, γ) blagajnika, δ) glasbenega vodje, in ε) drugih odbornikov, f) slučajne nasvete.
3. Ob 4¼ uri popoldne: Slovesne večernice z blagoslovom v cerkvi čč. oo. frančiškanov.

K zborovanju vljudno vabi vse društvenike, k cerkvenima slovesnostima pa sploh prijatelje cerkvene glasbe

odbor „Cecilijinega društva“.

V Ljubljani, dné 29. septembra 1886.

Spremenljive pevske molitve pri sv. maši.

(Dalje.)

3. Offertorium.

Po odpetem *Credo* mašnik pozdravi ljudstvo z navadnim pozdravom „Gospod z vami“ in moli *offertorium*, ki se mu tudi pravi „*Antiphona ad offerenda*“ t. j. antifona k darovanju in ga mora pevski zbor tudi peti.¹⁾ Dekret od l. 1852. tudi dovoljuje: „*offertorium* in *communio* se moreta, kadar se (pri maši) orgla, poluglasno izgovarjati, a izpuščati se ne smeta.“²⁾

Za prva stoletja kršanske dobe prejemalo je vse ljudstvo sv. obhajilo in so verni potrebni kruh in vino sami v dar prinašali ter poleg altarja polagali. Med tem darovanjem se je pelo; in sicer sta po *antifonariji* papeža Gregorija Vel. dva zbora, vrsteč se prepevala eno *antifono* z 2 ali 3 psalmovini vrsticami.³⁾ Ko je pa nehalo skupno sv. obhajilo in vsled tega tudi splošno darovanje od strani vernikov, skrajšalo se je tudi petje, tako, da je ostala od vsega edina *antifona*, ki je večinoma prav kratka.⁴⁾ Le-ta kratki ozir na zgodovino prvih časov jasno kaže, da v naši liturgiji sméjo pevski zbori samo *antifono* za petje pri darovanji izbrati, in da skladbe s tekstom „*Suscipe sancte pater*“, „*Offerimus tibi pater*“ i. dr. niso liturgične, ker so mašnikove molitve in stoprav poznejšega vira.

Edina maša velike sobote nima *offertorium-a*. Teksti so (ako izvzame-mo maše *de Beata* in kakih 7 drugih maš), vzeti iz starega zakona in imajo čisto kar plastično obliko, ker svetniki starega zakona, kakor bi bili živi, pred nas stopijo držeč v rokah svoja darila. Oni gledajo v prihodnost, se vdeležujejo prečiste daritve novega veka ter se razveseljujejo nad njeno vonjavo: verniki nove zaveze pak se ozirajo nazaj, govore jezik očakov in spodbujajoč se po njihovih predpodobah dobivajo zaupanje in gotovost. „Sprejmi je (dar), piše Origenes, kakor si sprejel darove pravičnega Abelja, žrtve našega očeta Abrahama in kadilo Caharijevo“. . .⁵⁾ besede, ki se nahajajo v vsih starih liturgijah in v kánonu našega misala. Tako se kaj lepo izraža vzajemnost obeh dob in edinost darilne ideje vsih časov ravno v *offertoriji*; in že to je vzrok, da naj ga ljudstvo poje in razumeva. Kadar do tega pridemo da bode mašnik pri slovesni sv. maši čakal, da zbor *Credo* do konca⁶⁾ odpoje in bode stoprav potem k darovanju pristopil, bode tudi pevski zbor primoran se *ofertorijev* učiti in jih prepevati. Pevski zbor bode potem moral več skušenj za motéte porabiti kakor za *ordinarium missae*, in ne narobe, kakor se dandanes godi. Ako pa figuralno zloženih *offertorijev* manjka, najbolje služi koral, za katerega nij treba celega zbora, marveč zadostuje, ako nij drugač, — en sam glas. In dasi tudi je v nekaterih liturgijah med darovanjem ljudstvo molčalo niti nij bilo petja slišati, ima vendar nasprotna navada za-se sivo sta-

¹⁾ Gl. Battlogg. Die liturgischen Gesangsgesetze, str. 81. i. d.

²⁾ Man. decr. str. 183.

³⁾ Navada je bila različna. Da so se pa psalmi prepevali, je gotovo, ker jih omenja že liturgija sv. Jakoba in apostolske konstitucije: „De Clero“ 2, 57.

⁴⁾ V *ofertoriji* maše *de Requiem* in nekaterih drugih so se psalmove vrstice še ohranile.

⁵⁾ Gl. Probst. str. 157.

⁶⁾ Kar se marsikje ne zgodi.

rost. Odmerjeno je toraj dandanes prepevanju *offertorija* dovolj časa, da more na dolgost in širokost doneti in da skladatelj svoj veleum lahko razvija v povečanje Onega, kateremu se najsvetejši dar prinaša.

Morda bode pa kdo tako-le sklepal: „Ker je bil *offertorium*-u prvotni namen, darovanje vernikov spremljevati, in ker tega darovanja zdaj več nij: toraj je tudi spremljajoče ga petje zdaj brez pomena in zato nepotrebno. Že ta „modri“ sklep nas sili da preiščemo še drugo tesnejšo zvezo *offertorija* z darovanjem mašnikovim.

Če sv. Ciprijan*) bogati ženi očita, ker prihaja k Gospodovi daritvi brez lastnega daru, a vendar jemlje del darov, ki so jih reveži donesli, smemo sklepati, da je mogel posamezni kristijan udeleževati se sv. maše, dasi tudi nij sam nikakoršnega daru, niti kruha, niti vina prinesel. Kajti siromaku bi škof tega ne bil očital, in je ta graja veljala le skoposti in lakomnemu mišljenju bogatinke. Lepo razjasni te besede sv. Irenej rekoč, da oni, kateri le po zunanjem prav in zakonito daruje a ne po svojem mišljenju, Boga ne prevari in da mu taka daritev nič ne hasne. Toraj, piše dalje, daritve same človeka ne posvetijo, ker jih Bog ne potrebuje: marveč čista vest posveti darove in stori, da jih Bog sprejme kakor od prijatelja.**)— Iz teh besedi in iz cerkvene prakse se razvidi, da pri vernikih najbolj to velja, če k mašnikovi daritvi pravo serce seboj prinesó. Bog ne zametuje njihove daritve, da le izvira iz resničnega darilnega duha. Kaj pa je to — darilni duh, darilna ideja? — Z daritvijo kruha in vina spoznamo, da je Bog stvarnik in lastnik vsih stvari ter da s kruhom in vinom dušo in telo in vse kar smo od Boga prejeli, njemu izročimo, da sami sebe ponižamo pred veličastvom božjim in da se mu žrtvujemo sami sebe. Prav to pa je naše posvečenje, ker s to samožrtvo Bogu svoje srce odpremo, da more v nas delati, nas posvetiti in sebi enake storiti.

(Dalje prih.)

Spremenljive pevske molitve pri sv. maši

ob nedeljah in zapovedanih praznikih l. 1886. (po direktoriji ljubljanske škofije).
(Dalje.)

3. oktobra. *Dom. XVI. p. Pent.* Sv. rožni venec B. D. M. (*Ss. Rosarij B. M. V.*) dup. maj.

Glej „Cerkv. Gl.“ 1884. l., str. 80.

10. oktobra. *Dom. XVII. p. Pent.* Sv. Gereon in tovariši mučenci (*Ss. Gereonis et Soc. Mm.*) dup.

Missa „Sapientiam“; glej „Cerkv. Gl.“ 1884. l., str. 50.

17. oktobra. *Dom. XVIII. p. Pent.* Posvečenje cerkvá (*Dedicationis eccles. cath. et. rel. consecr. tot. Dioec.*) dup. 1. cl. cum Oct.

Glej „Cerkv. Gl.“ 1884. l., str. 80.

24. oktobra. *Dom. XIX. p. Pent.* Osmina posvečenja cerkvá (*Dies oct. Dedicat. eccles. consecr.*) dup.

Vse, kakor v praznik dne 17. oktobra.

*) Gl. Probst. str. 223.

**) *Contra haereses.* 4, 18.

31. oktobra. *Dom. XX. p. Pent.* Sv. Volbank škof in spoznov. (*S. Wolfgangi Ep. C.*) dup.

Missa „Sacerdotes tui“.

Glej „Cerkv. Gl.“ 1884. l., str. 45. izvzemši.

Graduale.

Sacerdotes ejus induam salutari: et sancti ejus exsultatione exsultabunt. V. Illuc producam cornu David: paravi lucernam Christo meo. Allel. alleluja. V. Juravit Dominus et non poenitebit eum: Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech. Alleluja.

Duhovnike njegove bodem navdal z zveličanjem; in njegovi sveti bodo veselja poskakovali. V. Od tod bodem pripeljal moč Davidu: pripravil sem svetilo mazi-ljencu svojemu. Allel. alleluja. V. Prisegel je Gospod in ne bode se kesal: Ti si duhovnik vekomaj po redu Melkizedekovem. Alleluja.

1. novembra. Praznik vseh svetnikov (*Omnium Sanctorum*) dup. 1. cl. cum Oct.

Glej „Cerkv. Gl.“ 1884. l., str. 81.

(Dalje prih.)

Nekaj o naših sprednikih, nekdanjih cecilijancih, in starih pesnih.

(Dalje.)

Tudi P. Primus Lavrenčič piše leta 1752. v predgovoru svojega prvega kratkega katekizma z molitvami in misijonskimi pesnimi, rekoč: Da vam ustrezem, od vas večkrat prošeni in prisiljen, sem ene stare pesni — iz Stržinarjeve zbirke z nespremenjenimi napevi pomnožil in pristavil nove pa zlasti za sledno misijonsko pridigo, tudi za pobožnost k angeljskemu mladenču svetemu Alojziju zložil in na svitlobo dal z upanjem: da boste vse posvetne in nesramne pesni opustili, same pa le te nove in svete pesni peli Bogu k časti in k vaših duš zveličanju. Da boste spolnovali povelje svetega Duha Ps. 97. *Cantate Domino canticum novum*: Pojte Gospodu! novo pesen, tedaj: *Juvenes et virgines . . .* mladenči in deklice, starejši in mlajši častite ime Gospodovo. Hvalite Gospoda, predgovarja Redeskini svojo zbirko, zakaj hvalna pesen je dobra: bodi vesela in čedna hvala našemu Bogu, Ps. 146. Slišite kranjski pevci in pevke, kako vas David kronani pevec k petju vabi, kako vas priganja! On ima dober vzrok zato. Med drugimi mora biti ravno le ta vzrok, zavoljo katerega so te pesni v te bukve spisane bile, namreč, da bi se taiste zaljubljene, grde, od pregrešnih reči (katerih sv. Pavel Ef. 5. 3. ne pusti niti v misel vzeti) zložene popevke, ki so jih dosihmal eni sami sebi in drugim k pohujšanju peli, dosihmal vsem s poti in iz glave spravile. Zakaj bi vam bilo treba na poredne pesni misliti, ko se vam svetih manjkalo ne bode . . .“

Toraj kadar se skup snidete, držite se nauka sv. Pavla Ef. 5., ki vas tako opominja: Govorite med seboj v psalmih in hvalnih pesnih in v duhovnem petju ter pojte in prepevajte Boga in Očeta v imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa . . . Tako se boste navadili in pripravne storili k petju v nebeškem Jeruzalemu, kjer boste, kakor sv. Peter v 1. listu I. 8. piše, Gospod Bogu peli ter se boste veselili z nezrečenim in častitim veseljem in konec vaše vere odnesli boste zveličanje svojih duš. Kar nam Bog daj! Amen.

V izgled in poskušajo naj „Cerkv. Gl.“ priobči nekatere pesni z napevi iz omenjenih zbirk. Ne dvomim, da se bode prvotnim napevom prednost pripoznala.

Kakor so besede naših prednikov res navdušljive, goreče in vnetljive za sveto reč, tako so tudi napevi njihovih pesni jako dobro odbrani in pobožni ter skoro brez izjeme dostojni in primerni za ljudsko cerkveno petje. To velja zlasti o Stržinarjevi in Lavrenčevi zbirki, ki obsegate večidel romarske in misijonske pesni, kakoršnih še v „Ceciliji“ pogrešamo. Obžalovati je le, da jim je beseda (tekst) še tako okorna, napevom ne dovolj primerna in res premalo pesniško olikana, tako, da jih Safarik ostro obsojuje pisoč o njih: *Ganz unpoetische schlechte Reimer.* Vender le se je nekaj teh pesni do dandanes med národom ohranilo, nekaj v Rihar-jevo zbirko sprejelo in po tej tudi v „Cecilijo“, se ve da z nekaterimi spremembami v besedi in v napevih. A v poslednjih so premembe bolj v kvar kakor v korist. Oglejmo torej v prvo le-té in potem po vrsti Stržinar-jeve, Lavrenčič-eve in Rediskinijeve. Ohranjene so te-le:

1.

Ča - sti - to vsa - ki čas bo - di pre - slad - ko i - me

Je - zus i - no i - me Ma - ri - ja.

To so peli za časa A. Stržinarja in P. Lavrenčiča, začetkom in koncem Božje službe; pred preteklim desetletjem pa, kakor znano, po blagoslovu, kadar so peli „sveto“.

2. Pred blagoslovom.

Ča - sti - mo te, o ži - vi kruh z ne - bes Ti

pra - vi člo - vek skup in več - ni Bog za - res!

Temu sledi v Lavrenčičevi zbirki: Po blagoslovu:

Ne za - pu - sti nas nik - dar, Je - zus naš Iz - ve - li - čar! Je - zus

naš Iz - ve - li - čar, ne za - pu - sti nas nik - dar!

Sedanje „Sveto“ in „Ne zapusti“ je sestavljeno po Rediskini - jevi prvi

(Dalje prih.)

Iz mojega dnevnika.

J. Lavtižar.

10. jan. — V stolnici *Missa in die Nativitatis Domini* zložil Pitoni. Pitoni je živel v 18. stoletju († 1743), spada toraj vže v razvito dobo prerojenja (renaissance) cerkvene glasbe. Maša je zložena v osmem (hipomiksolidiškem) tonu, sestavljena večidel iz

samih trizvokov in precej mučilna za petje. Maujka jej strogega večglasja,*) kakoršno nahajamo pri mojstrih 16. in 17. stoletja. Vsled enakolične homofonije je podobna znanim, silno dolgočasnim Molitorjevim mašam. Imenujejo jo ein höchstschöner Curiofum.

13. jan. — V mestnem gledišči pri Mozart-ovi operi die Zauberflöte. Junak opere je egiptovski princ Tamino, katerega varuje čudovita piščal različnih nevarnosti. Petje prav dobro kakor tudi mnogoštevilni orhester. Lepe vloge ima zlasti višji duhovnik Sarastro s krasnimi basovimi arijami, kakor p. pri samospěvu:

In diesen heiligen Hallen
Kennt man die Räthe nicht . . .

17. jan. 1886. — Druga nedelja po svetih treh kraljih in praznik Jezusovega Imena. V stolnici maša *Sine nomine*, zložil Ludovico Viadana. Lepo je slišati pri *Credo* ponavljajoči se tekst:

De - um de De - o

Lu - men de Lu - mi - ne i. t. d.

Viadana je bil rojen 1565 v Lodi na Laškem. Bil je duhovnik (minorit) in kapelnik v Mantovi, kjer je umrl 1650. Pospeseval je s svojimi eno- in dvoglasnimi skladbami s spremljevanjem orgel (Concerti ecclesiastici) propad vokalne glasbe in vsled tega tudi strogega kontrapunkta. On je menda prvi začel privedati napevom tako zvani *basso continuo*, iz katerega se je porodil generalbas. Da nij bilo treba pisati toliko not, nadomestovale so se s številkami. Odtod izhaja zaznamek akordov $\frac{5}{3}$ $\frac{6}{4}$ $\frac{7}{4}$ $\frac{5}{3}$ itd. Vsled tega se je začela razvijati vedno bolj in bolj harmonija. Po pravici se prišteva toraj Viadana glavnim pospešiteljem renesanse. In kaj družega so njegovi *falsi bordoni*, kakor enakomeren postop trizvokov brez tematike?

18. jan. — Začeli smo v pismenih nalogah gregorijanskemu koralu privedati spremljevanje z orglami. G. Haberl nam je narekoval pravila, po katerih naj se harmonizuje. V glavnih potezah so ta pravila sledeča: a) Basov glas naj se ravna po izgledu mojstrov 16. stoletja. Kakor so le-ti po kontrapunktiki iskali harmonijo: tako naj bode bas podlaga samo onim akordom, katere nahajamo pri starih. — b) Spremljevanje koralu z orglami naj ne zakriva koralnega napeva, temuč naj mu bode le fina podloga (eiðter Untergrund), skozi katero se jasno in razločno vidi koralna melodija. — c) Kolikor bolj je koralni napev okinčan, toliko priprosteje boði spremljevanje. — d) Sklepna nota koralova je tudi sklepna nota basova, da je melodija v oktavini leži in da se konča akord z veliko terco. — e) Spremljevalni akordi so razun trizvoka ($\frac{3}{5}$) in sekstakorda ($\frac{6}{5}$) tudi postranski čveterozvoki dotične diatonične šscale. Kvartsekstakord se pa v Palestrinovih skladbah jako redko nahaja in le takrat, kadar eden izmed glasov s sinkopo začenja. Glavni čveterozvok

*) Strogo večglasje ali prava polifonija ne pomenja navadne zveze glasov v akorde, temuč le ono vezanje ali združevanje glasov, ki izhaja iz posnemanja t. j. iz imitacije. Pis,

v svoji prvotni kakor tudi postranski obliki je za spremljevanje izključen, pripušena pa je prehajalna septima pri kadenci ali pri padajoči melodiji. — *f*) Pri prepisu koralnih not v bele (moderne) note naj velja *longa* za celo, *brevis* za polovično, *semibrevis* za četrtinko. — *g*) Kjer se odihnejo pevci, pa tudi orglavec naj toliko preneha. Mučilno je namreč poslušati, ako se orgle v enomer vedno glase. Sploh naj je orglavec v naj-ožji zvezi s pevskim zborom, sicer ne boče vse gladko teklo. Zato naj bere tekst, da ne boče prezrl kake fleksije v prednaši. — *h*) Registriranje naj se ravna po številu pevcev, katerih orgle nikoli ne smejo prevpiti. (Obširneje pri priložnosti.) (Dalje prih.)

D o p i s.

V Gorič dné 23. septembra. — Tù Vam ob kratkem podajam poročilo o III. občnem zboru cecilijanskega društva za Goriško nadškofijo, ki se je vršil 27. avgusta t. l. v goriškem centr. semenišči.

V sporedu sicer ni bilo zaznamovane pevske produkcije, kakoršna je pri občnih zboreh v navadi, a bila je vendar. Pred občnim zborom so bile namreč v goriškem semenišči duhovne vaje, katerih se je bilo vdeležilo okoli 120 duhovnov, izmed njih tudi mnogoteri pevci Cecilijanci. Ti so ugodno priliko porabili in pokazali svojim sobratom, kako lepo, veličastno in ginljivo je petje cecilijansko. Peli so namreč pri zvečernem blagoslovu litanije: Treschove (op. 3), A. Foersterjeve (začetek in konec) in nemškourtarske (uglasbil Kokošar), Wittove (op. 16, c); Tantum ergo: Candotti-jev, Waldeckov (dvakrat) Salve Regina: Kothe-jevo in Wittovo (dvakrat). Orglal je č. g. J. Kokošar, dirigiral pa A. Čargo. Petje je šlo v obče prav dobro in je gledalo na tehnična znamenja in na izraz. Zadnji večer so krasne Wittove triglasne litanije (op. 16) žele pravi triumf. Še celó nasprotniki so bili iznenadjeni; premil. knez nadškof sam se je bil izrazil, da je bil „globoko ginjen“.

Ta povoljni vspeh je tudi vplival, da se je bilo drugi dan k občnemu zboru cecilijanskega društva zbralo lepo število udov in poslušalcev. Navzoče je pozdravil preč. msgr. dr. Jos. Gabrijevič, društvu predsednik ter je v nadaljnjem govoru z veseljem naznačil, da se glavno stanje društva utrjuje in da cecilijanstvo na Goriškem napreduje. Omeni pohvalno delovanje odbornikov in visoko priznanje knez nadškofovo za včerajšnje litanije. Na to razloži nekatere pomislke, ki so bili zoper cecilijansko idejo, kateri so pa, hvala Bogu! vže precej izginili. Tem pomislikom je bilo vzrok nepremišljeno delovanje nekaterih organistov in prenapetih Cecilijancev, ki so večglasno umetno petje vpeljavali, a pri tem lepo ljudsko petje zanemarjali, ali celó odstranili. Hvala Bogu, da se morajo ti pregreški šteti le nekaterim v gréh, a ne cecilijanskemu društvu, ima po svojih pravilih (§. 2, d) skrbeti tudi za cerkveno petje v domačem jeziku. Tudi prenapet prehod med stari in novim (cecilij.) petjem je tu i tam Cecilij. ideji mnogo škodoval. Kjer pa so bili možje, ki so glasb. reformo dobro razumeli, zmožni tudi bili glasbe cecilijanske, tam je povsod cecilijanstvo predrló. — Ti so bili pomisliki, kakor vidite ne zoper idejo samo, ampak zoper njeno nespametno izpeljavo. H koncu je predsednik omenil, da zaradi drugih opravil ne more cele svoje skrbi posvetiti društvu, zato je mara več biti predsednik; če pa je društvo zaradi predsednika v zadregi, kakor pri zadnjem obč. zboru, hoče iz ljubezni do društva zopet predsedništvo prevzeti. — Glasno odobravanje je sledilo predsednikovemu, v vseh obzirih izvrstnemu govoru.

Na to je prečital g. tajnik svoje in za tem tudi blagajnikovo poročilo. Iz poročil posnamemo, da šteje društvo 223 udov, da se je bil lani izdal I. zvezek Cerkv. pesni kot letno darilo (II. zvezek se ravno sedaj tiska pri Milicu), da je bil odbor ustanovil podučevalni tečaj za organiste, kterega se je bilo udeležilo nad 30 poslušalcev; nadalje, da je bilo od zadnjega obč. zbora (25. avg. 1884) sem društvenih dohodkov 328 fl. 12 kr., stroškov pa 205 fl. 22 kr., in da ostaja v blagajnici 122 fl. 90 kr.

Pri sledeči točki „nasveti in predlogi“, ostane g. J. Kokošar ter nasvetuje, da bi se vpisalo v društvo dosti udov, vzlasti duhovnov. Za tem pobija nekatere ugovore, rekoč, da cecilijanstvo ne zahteva samó latinskega petja, marveč da so tudi oni lahko Cecilijanci, ki celo leto slovensko pri tihih maših pojó, a po cerkvenih določbah. Saj cerkev ne terja, da mora biti o praznikih peta maša. Nasprotniki še vedno kričé, da zatiramo narodno petje. Izdali smo I. zv. slovenskih cerkv. pesni, nabranih med slov. ljudstvom, pozvali smo vse slovenske omikance, da bi nam pri zbiranju teh pesni pomagali, a samo dva Cecilijanca sta se našla, ki sta koščke narodnega našega pesništva in petja pobrala, da ne poginejo. „Kričati znate, družega nič“ s temi besedami je sklenil vneti g. Kokošar svoj govor. — Kljubo temu je č. g. Fr. Kodrič nasvetoval, da bi se Cecilijanci ne upirali slovenskemu petju pri „slovesnostih“ (t. j. pri peti latinski maši). G. J. Kokošar odgovori,

da cerkev izrečno terjala latinsko petje pri peti maši, se sklicuje tudi na knezonadškofove besede, ki je pri zadnjem občnem zboru rekel, da zapusti društvo, ako bi pri petih mašah vpeljevalo slov. petje, ter h koncu opazi, da, kjer se res ne more graduale ali ofertorij peti latinsko, ne veljajo cerkv. določbe. (? Vr.) — Na to nasvetuje č. g. Bl. Grča, da bi se ustanovila v Gorici orglarska šola in da bi se v ta namen poslalo v Regensburg sposobnega učenca. Po dolgi in živahni debati, katere so se vdeležili gg. Fr. Bajt, dekan Fr. Vidic, tajnik in predsednik, je bil na zadnje sprejet predsednikov predlog, glaseč se: Naj se novi odbor glede zmožnega učenca, ki bi si imel poslati v Regensburg, posvetuje s preč. knezonadškofojskim ordinarijatom. — H koncu nasvetuje še g. Fr. Bajt, učitelj: 1) naj se pri občnem zboru ima tudi pevsko produkcijo, 2) občno ljudsko petje naj vpeljuje po šolskih otrocih; 3) naj se možko petje bolj goji kakor sedaj. Gledé 1. in 3. točke ugovarja g. Bajtu tajnik, češ, da je tudi on za pevsko produkcijo, ki naj bi bila pri vsakem obč. zboru, a ne kakor do sedaj, ko se je moralo iz vseh štirih vetrov sklicevati pevce, celo prejšnjo noč s poskušnjami se mučilo in na zadnje je vspel bil reven in negotov. Bolje bi bilo, ko bi samo en kor s svojim organistom in pevovodjo celo produkcijo prevzel, n. pr. kor orglarske šole, ki bi se ustanovila v Gorici. Nadalje pravi tajnik, da se nikakor ne strinja, da bi se zanaprej možko petje bolje gojilo, ker so možki kori jako težko za sestaviti in ker so taki kori po izreku slavnih muzikov poguba vsega petja. Tudi zaradi efekta in razlike naj se raje goji mešano petje, kakor je vže Bog vstvaril možke in ženske. — Po nekaterih opombah g. predsednika se tudi Bajtovi nasveti vzamejo na znanje. — Zarad premanjkanja časa se h koncu voli nov odbor per acclamationem in sicer po predlogu g. dekana Vidica: msgr. J. Gabrijevič, predsednik; Hil. Zorn, podpredsednik; dr. Sedej, tajnik; J. Godnič, denarničar; A. Harmel, glasb. vodja; odborniki: Cibič, dekan; Bajc, vikar; Likar in Jug, učitelja.

Iz celega zborovanja je bilo spoznati, da se ideje o cecilijanstvu bistré in da napredujemo. Bog daj!

Razne reči.

Sv. Oče Leon XIII. so na prošnjo č. g. Dr. Er. Wittta, glavnega predsednika nemškega Cecil. društva vsem udom tega društva dné 15. maja t. l. dovolili odpustek 7 let in 7 kvadragén, ako v praznik sv. device in mučenice Cecilije, ali nedeljo pred njenim praznikom ali nedeljo po prazniku kako cerkev ali očitno kapelo pobožno obiščejo. Istim udom so sv. oče še odpustek 100 dni za enkrat na dan podelili, ako vsaj sê skesanim sreem in pobožno molijo naslednjo antifono, verzikula in molitev:

Cantantibus organis Caecilia Domino decantabat dicens: Fiat cor meum immaculatum, ut non confundar.

V. Ora pro nobis S. Caecilia.

R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Orémus.

Deus, qui nos protectione S. Caeciliae Virginis et Martyris laetificas, da ut quam pie veneramus, etiam pia conversationis sequamur exemplo. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

— Predstojništvo cerkveno-glasbene šole v Regensburgu je razposlalo nov razglas gledé šole, ki se bode odslej začnela s 1. januarjem in bode trajala do 1. avgusta. Stroški v internatu obsegajo kakih 100 mark na mesec. Natančnejši pogoji se nahajajo v razglasu, ki ga predstojništvo (Reichsstrasse 2. 76.) rado zastonj pošlje.

— Pri Mittermüller-ji v Solnogradu je jela izhajati „Kirchenmusikalisches Vierteljahrschrift“. Vrednik ji je Dr. J. Katschthaler, kanonik in semeniški vodja po 1. gl. na leto in se dobiva v katoliški bukvarni v Ljubljani.

Oglasnik.

Missa in honorem ss. Cordis Jesu. Ad IV voces aequales composita et rev. Domino Mathiae Erjavec, decano et parcho Vipacensi dedicata auct. Joanne Pogačnik, op. 1. Cena partiture 60 kr. Ta prvi večji poskus se je prav posrečil; originalnih motivov sicer ne išče g. skladatelj, pa tudi se izogiba povsodi vsem težavam. Zato ne bode izpeljava te maše, v kateri nahajamo celo vrsto prijetnih 2-, 3- in 4-glasnih stavkov, nobenemu zboru pretežka, ker je še obseg posameznih glasov povsodi v naravni meji. Tudi bode še pohvaljena zmerna treznost, ki je vodila pero skladateljevo, pri vseh delih te priporočanja vredne skladbe.

Pridana je listu 10. števil prilog.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjazda. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton Foerster.

Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.